

Yri Ilmoitus, songa Sofia Petairn Tytär
Niwa on nähty Mickelin Päivänä 1848.

Kuin minä olin Kyrkosa Michelin sunnuntaina, rupeisi minun sydämmeäni palaman se ylöön paldinen rakkous, joka on Vapahtajasa, jota ei savi maja kestää voj. Koska se taivalainen tuli sotthyi minun sydämmeeni, tulin minä sairaxi rakkaudesta, ja inopuin, että minun riuumini voima loppui; mutta minun sydämmeen tuli voimallisesti rukouysesa kaikkien lunastetuinedestä. Koska minä tunsin, että minun sydämenituli niin täytetyxi, etten minä enämpi hengittää vojnut: rukoilin minä, että minä saisin vielä yhden hetken rukolla äitinin edestä, joka niin kaukon on täytynyt maatta pimeyden luollasa (Epäilyxesä); jollä ei vielä yritän armon tähti ole koltanut: ja se myös minulle annetin. Mutta minun rukoillesani tuli vapahtaja, ja otti minun kädestäni ja käski minun lähtää kansansa katsomaan sitä oikata Isän matta; ja hän johdatti minun yhtä kaitasta tieltä, jolla oli matkustawaista, joista muuttamat olit kovin väsynet ja ei enämpi käydä vojnet; mutta toiset vedit heitä käsistä. Lautamiehen Pietarilla oli koko jouko, joita hän talutti. Ja kuin minä katsoin edelläni, näin minä yden, joka meni niin kiireesti, ja minä huusin hänen perhäänsä, että hän odottais minua; mutta hän vastais: en minä joudaminulla on kiiret mennä taluttamaan niitä, jotka tiellä väsynet ovat; mutta en tienyt kuka se oli, sillä hän oli niin kaukana minusta. Kuin minä tulin aina edemäksi, näin minä sjelä meidän opetajame, kuinka hän talutti väsyneitä sil-

lä kuldavällä Portillä; mutta minä vlettin hänen obitsensä, sijellä sitä portista, joka oli niin vhdas, että minä tukin pääsin siitä läpitse; ja kaiki vaattet, jotka olit minun ylläni, jäit siähän porttiin. Ja varsin kuin minä portista sijellä tulin olin minä puetetus kuldavilla vaatteilla, ja kruunu minun pääsäni, jotka kaikki olit ulos sanomattomasti ihanat. Minun iohdastajani vei minun yhteen pakaan, jossa oli suuri jouko ulosvalituita, jotka veisaisit kuitosta ja ylistystä karitsalle. Siinä tuli minua vastaan suuri Engeliten jouko, ja veit minua aina edemmäri, jossa oli toinen jouko ulosvalituita, jotka olit paljo kirkamat, kuin net edellä mainitut. Siinä oiti Engelit minun, ja asetit istuimelle ja nostit ylös ja dansaisit ympäri. Se oli niin kuin ringi, mutta toinen pää sitä oli auki. Ja kuin he laiskit minun alas, toit he minulle kirjan, joka oli kirkampi kuin auringo, josta me kaikki ynnä veisassimme. Ja kuin me olima veisanet, tuli minun tygöni muuttambia, joita minä täällä olen tundenut. Minun Sisarin tuli myös minua tervettelemaan: En minä ole kyllä händä täällä nähty; mutta kuitengin sunsi hänen minun, ja sanoi olevansa minun sisarini. Mutta minä viettin aina edemmäri, jossa oli aivan pieniä lapsia, jotka olit vielä poljota kirkamat, kuin net edelliset. Neet olit kori ja kaxi ja kaxi aina yhdesä, toinen toisenia kaulasa: dansaisit ja veisaisit, kuittäm ja ylistäm Jumalata ja vapahajaan kalkisa. Koska minä taikka näitä olin karsellut, halaisin minä sijellä jo jääsesti olla: Mutta vapabtoja sanoi: ej sinun aikas ole vielä tullut. Sinun pitä vielä mennä thötä tekemään minun vuinämäesäni, ja sanomaan myös muille, ettej hejden pidä säästämän hengeänsä minun nimeni tähden: vaan

hejden pitä totuden tunnusta, ja olla uskollisen loppun asti: niin minä kaikille uskollisille Elämä kruunun annan, ja puetan heitä samankaltaisella waattella, kuten näille kaikille on. Minä surgitelin ja sanoin, että sijellä on niin paljon murhellisia, väsyneitä ja epävileviaisia, joitten seassa minä myös muistin öitine. Mutta hänen wastaisi: Minä olen kuullut sinun rukouxes, ja olen hänenelle savun andava, koska hänen tarvitsee. Ei sinun tarvitse muretta pitää muista murheliastä ja väsyneistä: minulla on sijellä niin uskollinen palvelija, joka heittää johdattia; ja hänen kuitti niin paljon hänen edestänsä. Minulla tuli myös sunri halu kuittämään, koska minä muiskin, että se sama palvelija oli myös minuaan jobdattanut mutta en minä tainrat.

Kyllä hänen minua kansani vielä minuttaen puhui, mutta en minä sitä suuista. Mutta sen hänen käski minun sanoa kaikille murhelliille ja väsyneille matka Michalle, ettei heiden sotimisen aika on niin lyhytkainen, sillä hänen on pian tuleva heitä noutamoen. Mutta kuitenkin käski hänen heiden valvoa ja rukoilla; sillä autuas on se palvelia, jonga Herraa löytää valvomasta. Sen hänen myös sanoi minulle, minnetähden ej kaikki ole yhtä kirkat Tainvasa: ja se oli, ettej kaikki ole yhtä paljo vaitwaa nähet. Neet, jotka enäämän olit, woiwa nähet, net olit kirkaimmat.

Nyt viettin minun sijellä taikaisin, ja johdatettuun kadotuksen syrjällä. — Mikä suuri minetus! — Että niin pian surretään niidän kahden paikan välillä. woi! Kuinka minä hämmästyin, koska minä näin, kuinka hirvijuesti sijellä pitätiin mitä kadotetuista, ja kuinka surkiasti he huijistivät, ja kiristelivät hampaitans. Minä näin Rivan Heikin wajajan Yxi Jumalatoon mies, joka

oli ennen kuollut, kuinga kauhiasti händä pii-nattiin, ja kuulin, kuinga hirmuiseksi hän kirois lapsiansa sentähden, että net ovat händä sinne saattanet. Tunsin minä sijellä vielä monda muutta. Niestä kaikista kärssi Mämmiin Greta väjnaja hirmuisinda waiwaa. Minä näin, että Riettan Henget paistoit händä hopia rahain ja kaikenlaisten tarvarain päällä, joita hän oli Eläisäns rakastanut, ja hänen silmiänsä huuttanut niitten katsomisesta. Mutta se oli palawa tuli, joka volti händä, että hän tuli niin kuin kuumain hüldein karwainen tuhla, ja meni taas kokoon. Koska minä tämän näin, pelkäisin minä kowin, että minä sinne puton. Mutta minun joh-dattajani sanoi: et sinä sinne puto; mutta sinun pitää katsoa kaikki, mitä sijellä on. Ja kuin minä olin katsonut sitä ulos sano matoinda wiheljäisyyttä, joka kadottuille Helvitisa on oleva, kaikessa ihan kaikisuudessa, johdatettuun minä sijellä takaperin sille paikalle, kuinka Taiwaiseen tie lähtee kadotuksen tielä. Sijellä oli suuri jouko ihmisiä, joita Rietas oli pannut tulissilla perhäällä kaulasta kiini raudoihin, ja niin talutti heitä Helvitiiin. Oli taas toinen osa ihmisiä, joita astuit toisella jalalla Elämän tiellä, ja toisella jalalla kadotuksen tiellä, eikä tiettänet, kuhunga heidän piti lähtemään. Muuttamat olit jo käynet, muuttaman askelen Elämän tiellä, mutta heille oli niin räskäs kuorma seljässä, ettejä he voivat tulla edemmäksi, ennen kuin he wäsyit. Mutta ej se ollut synnin kuorma; vaan se oli mat ilman rakkaus ja ahneus, josta het ei tahtone luopua, ja kuka tiesi ej luovukan, koska he taidaisit luopua. Helvitisa he mielellänsä luopuisit, mutta se on hiljain. Sijellä heidän täytyi ihan kaikkesti, rakkauksensa päällä paistua. Kuin Rietas näki heidän arvelurensa, tuli hän ja lõi

heitä tulisella ruoskalla, ja asioi takaisin aika hyttiä kadotuksen tiellä. Yksi sijellä oli, joka tabtoi minua wettä takaisin; se oli Niwan Niku, (Niwan Heikin poika) Mutta kuka taita meitä ryöstää häneu lädestänsä, joka meitä on suojaans ottanut? —

Minua johdatettiin taas sitä kaita tietä myöden, ja minä näin että sillä tiellä oli paljon ihmisiä, ja net, jotka edellä olit, huusit niitä jälkimäisiä pian tullemaan. — Minä wiettin kaikkein niiden ohjeese Taiwan portilla Tonga takana seisoi paljon ihmisiä, jotka tohdoit väkisin tukkia sijellä portista; ja sanoit: me uskomme kyllä pääsen ämme, niin hyvin, kuin joku muu; mutta heille vastatein: mengät pois minun tygöäni te armon warkat. Totisesti sanon minä teille: En minä tunne teitä. Sillä kaikki, jotka eivät tule sijellä lammast huoneen oven kantta, vaan astuvat sijähän mualda; net ovat ryövärit ja warkat; engä minä muista ettei minä olisin heistä puhutellut muita, kuin niwan Anna Lisa, joka myös oli heiden seuraajans. Minä kätkin hänen phörtä takaisin, ja mennä oven kantta; muutoin hän menne kadotuksen, niin kuin minä hänelle ennen olen sanonut; mutta hän oli äänestä, eikä mistään vastanut.

Niin minun wiettiin taas Taiwaisen, mutta en minä täällä keralla käynyt kuin siinä ensimäisessä paikassa, josta minun taas tuottiin kadotuksen partalle, ja vielä toisen kerran näytetin se hirmuinen paikka, josta minä en enääbi puhua taita; engä minä siinä kauvonen ollut: niin minun tuottin jällensä mailmaan. Mutta sitä minulla tuli paha mieli, etten minä saanut valkeita waatteita täällä pitää, johonga minulla oli suuri halu. Mutta kuin minä ajatelin, ettejä ole kuin silmein täpäys, kuin minun niitä paitsi-

oleman pitää, ja sen jälkeen saan minä niitä kanda kaikcia ihan kaikkisuudes, vahkattui minun kielen kiitoxreen: silläni taisin minä sydämestäni vuodatta kiitollisuden uhria. Jumalalle ja vapahdajalle, joka minun an pelastanut sitä kauhista pihlajasta, ja tehnut alamaisesti valdakunnasans. Joku teistä kuka tieni kysy, mingelainen paikka se Taiwan valdakuudea on? Ettäeko Te ole kuullut, ettejä se ole mitkään paikka; sillä ei se ole oika eikä sia; mutta se on ulos sanomatoin kirkaus, ilo, riemu ja rauha pyhässä Hengessä. Ja minä rukolleni sydämellisesti sitä kaikkien korkinda, ettejä yrkän enää tulis min onnettomaksi, ettiä hän jouduis koetelemaan, mingelainen paikka se Helvetti on; sillä se seiso sittäsen vasta tiettäri, kossa sunne tullepi.

Minä minä kyllä sen nyt nähnyt olen, ja tiedän senwissin ja todon olewan: ja tiettä wät myös kaikki armon lapset, että kaikki Taiwan kunnia on heille odotettava, kossa yksikä tulle heitä noustamaan, ja vuotta heidän yllänsä, morsian laumistuxen, jonga minä nähnyt olen. Ei sen wuoxi, ettiä minä parempi muita olen: mutta minun suuren Epäuskoni tähden on Hänen tähtenynt minulle nävä näytää; sillä minä olen itsilleni häviäri ollut epäuskoinen, kuin Thomas. Sillä hän uskoi, kossa hän näki Hänen lävistetyn kätesä ja jalansä; mutta minä en ole tahtonut sitä kän uskosa. Nyt minun tähty usko瓦斯托in tahtoni. Alkäu teistä rakkat veljet ja sisaret kukkan ajatelko, ettiä minä sen wuoxi parempi olen ettiä tämä näkyminulle näytetty on, sillä vapahdaja sano; ettiä näät. Thomas, min sunä uskoit: mutta autuat oват ne, jokka ej näe, ja kuitengin uskowat. Suruttamat ej usko tätä todexi, engä minä saatta heitä tahtoa uskomaan; sillä vapahdojä usko sanoo: Etsi he Moesta ja Pro-

fetaita kumse, ej he myös isto, jos Jeesu tuori luissa uousis ylös.

Tämän ilmoituren on Sofia Pietarin Tytär niiva Nähnyt Michelin palvana, kossa hän makais lähas kaxi tima kuolluna Pappilan kartanella, Karesuannusa. Mora on esinä pannut Sofian sanat kirjan eli popperin, ja minä allä kijoitettu olen Norau kijoituxen jälken, ulos kirjoitannut, sanasta sanaan, min kuin Sofia on muistellut Moralle, (joka on minun wanhan Tytär): ja kossa minä tästä Ilmoituxesa en ole loytynyt mitään joka olis Jumalan sanoa vastan sotiwainen olen minä andanut sen ulos präntistä, että se tullis lawiamalda tutuxi. Ne korkiat asiaat, jotka tästä Ilmoituxesa mainitan, ovat kaikeille wäshueile Matkamiehille tarpelliset tietä: ja waikka suruttomat pitävät semmoisia ilmoituria heuraurena, olen minä kuitengin waakutettu sitä, ettejä heränet eikä armoitetsit sjelut pidä niitä ilmoituria houraurena, joiden perustus löytyy Raamatussa. Nähitiipä ensimiesäkin Christillisessä seurakunnassa paljon ilmoitria, jotka uskottivat Christiydin ilmoituria houraurena; ja niin se tapahtui vielä myös ettiä kastetut Pakonat katsowat Christi tyvin Ilmoituxet houraurexi, ja Christillisyyden he katsowat taikaurerxi. Nälä aikotna on paljon Ilmoitua nahdy Karesuannun, Jukkosjärven ja Pojalan Seurakunnissa, kusas on herännyt Ihmisiä, ja minä olen muutamia Ilmoituria saanut ylös kijoitetuxi: ja on minun tarkeitune ollut, ettiä anda niitä merkillisempio Ilmoituria präntiin: kuitengin tähty meidän Apostolin varoitun yen jälken koetella hengiä, jos net oват Jumalasta. Ei sen wuoxi, ettiä Ilmoituxet käywät edellä Ramatiua; maan Ilmoituxet koetellaa esinä. Raamatuun jälke-

eu, ja kostka minä ej löödy mitään, joka olis Raamatua vastan sotiwainen, silloin kattottaan soteliari etä nittä saari lukea kokouksia. Minä tahdon viimeiseksi mainittha, että Niwan Heiki, jonga Sofia Pietarin tytär näki kadotuessa, oli kuollut muutamia kuukausia ennen; hän oli eläisens ollut riidosa vaimonsa ja lastensa kanssa; ja waikka hän sairasti monda kuukautta, ej hän kuitengin tehnyt katumusta ja parannusta, vaan kuoli kuolleesa ikkosa. Mämmiin Greia, joka myös nähti kadotuessa, oli jo kauvon aika enen kuollut; hän oli eläisens ollut angara Mailman perän, ja petollisella viina kaupalla koomut hopia rahaa: Mutta Sofian Sisar, jonga hän näki Taiwan waldakunnasa, oli kuollut silloin, kuin Sofia itse oli pieni lapsukainen: ja minä alekirjoitettu, joka olen opettaja ollut Karesuannun Seurakunnasa kolmata kymmänvää ajastaika, muistan vielä, mitä tämä Sofian sisar sanoi, kostka hän makais taudivuotellansa, ja tunsi kuoleman läsnä olewan: hän oli silloin Lautamiehen Pekkan morsion, ja aikoi naida sen kausa: Mutta Minä sanoin hänellä, kostka Minua oli noutu ripittämään händä: Nyt on parempi Yläkä mies tullut sinua noutamaan. Hän vastais: on tatusesti Engä kadu sitä joka jääpi. Ja tämä Sofian Sisar kuoli sinä vuonna 1828. Sen todistan minä tämä vuonna 1850.

Ræstadius.

Piteå, Trykt hos W. N. Nygren 1850.

Pitkänä Periantaina 1850.

Christus sanoi kiwuisansa Dawitin suun kautta, Etä hän oli koirilda ahdistettu, waikka Dawidi siina 22 Psalmisa puhu niin kuin itsestänsä, kostka hän oli wisholliselta waiuottu: ej kuitenkaan kaikki paikat siiä Psalmisa sowi Dawidille, kostka hän puhu siitä kuinga kädet ja jalat olit lävistetty: hän sano vielä, että he heittit minun hammeestani arpa, Met sanat ej kuulu Dawidille, vaan Wapahtajalle, jonga kädet ja jalat lävistettiin raudanauloilla; ja Sotamiehet heittit hänen hammeestansa arpa. Muutamat Ewangeliumin ovat siis siitä Dawidin Psalmista Ottanneet todistuksen sen päälle, kuinga tehtäväni Wapahtajalle. Dawidi valitta nimittäin siinä 22 Psalmisa, että werikoirat ahdistavat händä joka haaralda, ja nämät sanat kuuluvat sekä Dawidille, että myös Wapahtajalle, ja me tiedämme, että werikoirat ej waitene, ennen kuin he saavat lakkia varta.

Mutta jokkoon kaikki werikoirat ovat kyllänsä saanneet varta lakkia? Minä pelkään, että ne werikoirat, jotka olit Dawidin aikana haukuit vielä tuhanen ajastaika jälkeen Wapahtajan päälle; ja niitteen Penikat ovat vielä elämässä. Sanottaan, että koirat ja kissat ärisewät, kostka he näkewät haamonsa Speilisä; ja se on kyllä uskottava, että he niin tekewät, Sillä heidän haamonsa ej suingaan ole kaunis; mutta he luulevat, että heidän haamonsa Speilisä, on toinen koira, ja sillä he mielessänsä sunttuват: ei he hymärä, että se on heidän oma haamonsa, jonga he näkewät, ja katsawat erikoiraaksi. Heidän pitäisi panna ison Speilin kissain ja koi-

rain Silmän etteen, että he joikus sundisit it-sensä, jos he viimein, tulisit huomaismaan, että heillä on sama haamo, kuin niillä verikoirilla, joista Dawidi puhu 22 Psalmiso, että he abdissat wat joka haaralda Wapahtajaa. Erinomalain olit nämät koirat kokivindunneet Wapahtajan Umpäri, ja olit Silloin kiivaat lakkimaan Wapahtajan ja Chriſtityylin werta. Mutta ej ne pääsneet irti.

Jumala on nostanut Seimmoisen aidan verikoirain ja Lamasteen välistä, ettej koirat ole vielä saattaneet kiskoja Lampaita, mieltänsä myöden, ja siitä on koirila ja hukan penikoilla paha mieli, ettej he vielä ole pääsneet raatomaan Lampaita. Muutta kuka tiesi, kostka isot huritat saavat hajun lampaista, mitä he viimein tekevät.

Kuitengin on Prophetaa Elias sanonut sille poihale Kuningalle joka vainois Prophetaito: Emäsa paikasa kusa koirat ewat lakkineet Nabolin werta, pitä heidän sinun wertosii lokimmaan.

Emme me nyt puhu Tobioxen keirasta joka oli iloinen, kostka hän tuli ketia. En nökkä nyt ryhunistä koirista, joiko ajoivat Chyräiset Lai paat Paimenen tygö; meaan me puhu me nyt nisä koirista, joita Dawidi näki chdisiiran händä ja Christus. Ne ewat willikoirat, joilla on hukan luondo. Ej ne saata haukkuua, mutta ulrot wat waan, kostka Paimen varjele Lampaitans. Ej ne tule haukumisella, mutta nakiwat waan sen päälle jorja he aikewat syötä.

Wieläpää Tuonen koirat, jotka kaluuwat lähtiä elämän puusta; ej ne lakkaa kaluamasta, ennen kuin he saavat lakkia werta: ja nämät Tuonen koirat lakkawat raijin heukumesta, kostka

he saavat lakkia Karitsan werta. Tuonen koirat vaatavat heränneitten tuntoa, ja pakottavat heitä menemään Jesuksen ristin juureen.

Mutta kostka Tuonen koirile annetaan lakkia werta, joka Jumalan Karitsan sydämestä wuoata: silloin lakkawat Tuonen koirat haukkimasta. Olis kyllä hyvä asia, jos kaikki verikoirat, joista Dawidi kirjoitta edellä mainitusta paikasta, olisit nün sidotut pimeyden kahleilla, ettej he pääsis irti kiskomaan ja raatamaan Jesuksen Lampaita, joka tämä päivänä, kandaa Jesuksen Ristiä, Seurawat sitä suurta Ristin kandajata Golgathan mäelle, murhellisella ja werta wuotawalla sydämellä, valittain, että pimeyden Ruhtinalla on nün suuri valda maan päälä, että hän saatta yllättää kaikki verikoirat, haukkumaan kiskomaan ja raatamaan Jesusta ja hänen Lampaitans.

Sillä nämät verikoirat, joista Dawidi on puhunut 22 Psalmiso, ovat piirittäneet sitä Ristimäulittua Kuningasta joka haaralda. Niiden penikat ovat vielä Elämää, ja Pimeyden Ruhtinas yllättää koiriansa kiskomaan ja raatamaan karisointa, ja vielä sittekin Tuonen koirat haukkuvat kiskowat ja vaatavat heidän tuntoansa, jotka murhelliset ovat synteinsä tähden. Niiden Ruumista, joka murhellisella ja wertawoutawalla sydämellä seurawat sitä suurta Ristin kandajata Golgathan mäelle: niitteen ruumista Saatanan verikoirat kiskowat ja vaatavat mailman lain voimala; jos se armolinien Herra Jesus ej armahda heidän päällensä, ja tiputais Muutampia hunajan pisaroita heidän tuntoonsa, ja heidän haavoitetuun sydämiinsä, huokain ja rukoilen heidän edestänsä sanomattomilla huokausilla, olisit he ijankaikkiseksi kadote-

tuksi tulleet. mutta kiietetty olkoon se suuri Ri-
stin kandaja ja Orjantappuilla krunattu Ku-
ningas, joka tänä päävänä, andoi itsensä Ristin-
uaulittaa ja Satanan koirilta raadeluksi tulla,
että kaikki pienet Ristin kandajat, ja kaikki mur-
helliset Sjelut, tulisit virwoitetuksi hänen weren-
sä kautta. Sinä murhellinen Maria Magdalena,
ja sinä Jesuksen Äiti, Älä itke, ole hyvässä tur-
wasa: sinun syndis annetaan sinulle ondeksi, ko-
ska sinä sekoitat katumuksen kyynelleet Jesuksen
kalliila wereljä, tulevat sydämen haavat para-
tuksi, ja sinä uskolinen Opetus Lapsi, jota Je-
sus rakasta, sinä olet nähty, omila silmiläs ku-
inga mailman Sotamiehet, pistävät keihän Je-
suksen sydämeen, josta vuosi veri ja vesi, ettiä
raamattu täytettiäsin; joka sannoo: He saavat
nähdä, ketä he pistäneet ovat: Ja ken
ran tulle se aika, ettiä kaikki Jesuksen Ristin
wiholiset, saavat nähdä, ketä he pistäneet ovat.
Koska nyt kaikki on täytetty, ja Jumalan vihan
maja on juon, ja Jesus senkalaisella huudo-
la on hengensä andamu ylös Isänsä käsiin: niin
olis paras neuvo, ettiä kaikki kansa, joka on
tullut Jesuksen Ristin tökö, muutamat pilkom-
maan, muutamat Ristimauritsemaan, ja muu-
tammat hänen waattenia jakamaan, muutamat tar-
jomaan hänelle Eriksa Sapela selvittuma, ja
muutamat hänen sydämneensa pistämään keihä-
lä. Se olis paras neuvo, ettiä he löisit rindo-
jansa, ja menisit huoauksilla ja sydämen ahdi-
stuksella kotia.

Mutta ne harvat sjelut, jotka seisovat Je-
suksen Ristin viresä, eikä tohdi avata suutan-
sa mailman huumun tähden, kumartakoon pol-
wiansa Jesuksen Ristin juureen, ja rinkoilleaan
möyrälä ja katuvaissella sydämellä, ettiä se kallis

veri, joka on tänä päävänä vuotanut, Jesu-
sen sydämessä parantaais sydämen haavat. hela

Me toivome, että kaikki murhelliset katuva-
set, ja alas painetut, saavat lohdutuksen sydä-
meen niin pian, kuin he kostuvat Jesuksen Ri-
stin juureen, ja sen päälle me sanome Amen! ja
huokame I. M. j. n. e.

Meidän Pyhä Ewangeliumi, ja koko Chri-
stuksen piinan historia osotta kuinga wihollinen
yllytti koiriansa Wapahtajan päälle, niin kuin
Dawidi näki hengesä tuhanen ajastaika Ennen,
kuin se tapahtui, ja koska myös kaikki Profeetat
ovat enustanneet, että Wapahtaja tullee wi-
hattawaksi kaikilda, jotka waeldawat hänen Ri-
stinsä wihollisena, niin tulle meille jowellias ti-
la perhään ajattelemaan, kuinga wihollinen yl-
lyttää koiriansa wapahtajan päälle. 1. Mingä-
tähden wihollinen yllytti koiriansa Wapahtajan
päälle? 2. Mitäs Wihollinen voitti siitä, että
hän yllytti koiriansa Wapahtajan päälle?

1. Wihollisen Koirat ovat kaikki Surutto-
mat, kääntymattomat ja Uudesta sydymattomat,
jotka ei ole vielä vapari Osetut Perkeleen
Jangeudesta. Pimeyden Ruhtinas on niitä si-
tonut kuni mailmaan synnin palavilla himoilla,
niin kuin vihainen koira sidotaan rautaviljola
seinään. Mutta me kuulema Wapahtajan kiusau-
xista, että Perkele pitää itsensä kaiken mailman
Herrana, Koska hän luvais Wapahtajalle koko
mailman Jos Wapahtaja olis alkaniut händä ru-
koilemaan. Mutta Wapahtaja sanoi: Mene po-
is Satan! Siitä päävästä saakka suttui mail-
man Päämies wapahtajalle, ja hänen Opetus-
lapsillansa. Pimeyden Ruhtinas laisti irti koiri-
ansa, ja yllytti niitä haukkumaan kiskomaan ja

raatamaan Jesusta ja hänen Lampaitans. Erinomattain ovat ne isot huartat vihaiset Vapahtajalle, nimittäin ne Satanan huartat, jotka ovat vihaiset wapahtajalle siitä syystä, Ettej he soa rauhasa raata hänen lampaitans.

Se on yxi hengellinen viha, joka pakotta heitä vihamaan Jesusta. Nämät Isot huartat kiskovat ja raatarvat Jesuksen lampaita, mailman lain voimala. Mutta Saatanan penikat haukuvat se ej ole niihin waarallinen, mutta net isot huartat, koska net pääsevät irti, ja alkavat lain voimala kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista, net Saatanan verikoirat ej tydy ennen, kuin he saavat werta lakkia Jesuksen ruumista. Koska nimittäin Vapahtaja tahtoi niitä Sjeluja pelasta, joita mailman Ruhtinas oli ryöstänyt: sillöin suuttui hän, ja yllytti koiransa Wapahtajan päälle. Ja koska Wapahtaja rupeis niitä koiria ajamaan pois Moseyen sanvala, yldyhit he enämän wielä. Sillä Semmoisen on koiran luondo; jota enämän Ihminen sauvala uhka, sen suuremaksi ja julmemaksi tulle koiran viha, Ja koska niin paljon on yhdesä joukosa, joikka karkavat Ihmisen päälle, saapi Ihminen varoita hengeänsä.

Ne Willikoirat, joita Dawidi näki Vapahtajan ympäri, ovat hänen vyhän ruumiinsa kiskoineet ja raatanneet, ja heidän tuntonsa ej saanut rauhaa, ennen kuin he pääsivät lakkimaan hänen verransa.

Mutta mitäs vihollinen luuli voitavansa, koska hän yllytti kaikki koiransa Wapahtajan päälle? Hän luuli ilmanki, että Wapahtaja ei tohdi tulla Helvettiin ihmistämään niitteensä sijut, jotka huitavat sywydestä Taiwaiseen, Hän ajatteli, ettej Wapahtaja tohdi astua alas Hel-

wettiin päästämään ne fangit irti, joita mailman Ruhtinas on ryöstänyt Jumalan valtaukunasta, ja fangiri ottanut.

Sentähden laksi pimeyden Ruhtinas kaikki mailman koirat irti, ja yllytti heitä haukkumaan haukkumaan kiskomaan ja raatamaan Jesuksen ruumista. Mutta mailman Päämies nuli siivä petetyksi, sillä Jumalan Karitsan veri on niihin kuin myrkky kaikille hukile ja koirile. Se polta heidän sisälykkiensä, mutta haavoiteille ja särjettyille sydämille on Jumalan Karitsan veri yxi Taiwaallin u lääkiuks, ja vihollinen ej karsi niitä joikka ovat saaneet muutaman pisaran sitä verestä. hän on niile sangen vihainen, ja aijaa heitä pois Helvetistä, ja sanoo: mene pois katuvaatin Perkele! Mene pois huokamasta ja itkemästä; En vihki minä Semmoisia nähdä, jotka itkewät ja huokavat. Ehkä nyt mailman willikoirat kiskovat ja raatarvat Jesuksen ruumista, ja wielä niitäkin vihawat, jotka konttarvat Jesuksen Ristin juureen, ej kuitengaant mailman Päämies jaksaa niitä murhelia ja katuvaisia Sjeluja Estä konttamasta Jesuksen Ristin juureen; sillä murhelisteen ja katuvaisteen kynneleet poltawat hänen tuntoansa niin kowin, että Rietas aija heitä pois Helvetistä ja käské, heidän mennä Taiwaseen itkenään ja huokamaan me näeme täsä jo, kuinka paha se teke Surttomille, että murhelistet sjelut itkewät ja huokavat, katuvaisteen kynneleet poltawat Suruttoman ihmisentuntoa.

Siitä me arvame, että vihollinen ej vihki ollen gaan nähdä Semmoisia; vaan aija heitä pois tyköänsä, mutta Ej vihollinen tahdo mielewässä mistända niitä sjeluja, jotka vakenewat Jesuksen Ristin juureen. Owanwanhurskouden Perkele

tahto heitä estä konttamasta sinne. mitta yhtä hyvin ne konttawat ne pienet lapset, jotka Ei jaksä käydä. Ja niin pian kuin nämät murhelistet ja rasikautetut Sjelut pääsevät Jesuxen riistin juureen, tiputta hänen muutampia piharoitaa hänen haavoistansa. Silloin Perkele suurela vihalla ja tuskala pakene, ja kaikki hukan penkit ulwovat vihasta, ettei he pääse kiskomaan ja rastamaan Jesuxen Lampaita.

Mutta kuin Silloin kaikki pohjattomuden koirat olivat vihaiset Wapahtajalle ja hänen opetuslapsillens, niin ovat he vielä myöskin vihaiset Jesuxen Lampaille ja tahtoisit kyllä syödä heitä, jos heille olis se valda annettu. Ja kuka tiesi, mitä he viimein tekivät, jos net isot hurat saavat hajun Lampista, tulevat he pian tämme kiskomaan ja raatamaan, ja Silloin saavat muut koirat myös sammutta halunsa, koska he lakkivat Christittyin varta.

2. Mitäs on vihollinen voittanut siitä, että hän on yllitynnyt koiriansa Wapahtajan pääle? Ei mittään. Suurempi tusta ja väiiva on tullut hänenelle. Satanan hurtat ovat kiskoneet ja raatanneet Wapahtajan ruumista: he ovat lakkineet varta, mutta Tämä veri on yksi kuolettava myrkky, joka poltta heidän sisälllyksiäns ihan kaikkileviä. Koska nimitäin sowindo veri on yksi Taiwallinen lääkitys Sairaille, mnrhellisille, katuvoisille ja alas painetuville, ikkewäisille ja kaihuvaisille; Saatta sama sowindo veri yhden hirmuisen tukian ja wainvan katumattomille ja Jesuxen Ristin vihollisille, jotka tästä kallista varta tallavat jalvoillansa. Riettaan Engelit tulevat kipeäksi kateudesta, koska he näkewät armoitetuita Sjeluja ilosa olewan. Juhalaiset purit hampaitansa, Koska Stephanus huijasi:

nä näen Taiwaat avoi, ja Jumalan Pojan istuwan Jumalan oikialla kädelä.

Mitän ulwovat hukan penkit, Koska he näkewät Lampaita, jotka pääse heitä kiskomaan ja raatamaan. mitäs on siis vihollinen voittanut Koska han yllitti koiriansa Wapathajan pääle? Ei mittään, mutta itselle on tullut senkautta suurempi tusta ja väiiva; viha ja kateus polttaa hänen tuntoansa ihan kaikkileviä, Koska han mistanda muutamia Sjeluja. Hänele tulle iso haava Sydämen, koska ne, jotka ovat uskolliset palveliat olleet, karkawat pois hänen palwellustesta, ja rupewat parempaa Herraa palwelemaan. Siitä tulie Riettaan Engeleille paha mieli, että wanhaat uskolliset palveliat luopuvat pois hänen palwelustansa. Mailman Ruhtinas suuttu hirmuisesti, Koska yksi hänen palwelioistansa tullee tottelemattomaksi: jopa sitte, koska monet ihmiset antavat wanhaale isänälle pestin takaisin; ja andawat itseenä sen Ristinmaulitun, ja Drjantappuroilla Krunatun Kuningaan Alle. Riettalle nousi siitä uin suri kateus, että hän Drjenda pahasta Sappea Wapahtajan pääle. Hän puree hampaitansa, ja wapise vihasta, koska hänen wanhaat Alamaisen sa ottavat hänestä eron, ja pakenevat Jesuxen tygö.

Tämän hirmuisuden osalta pimeyden Ruhtinas kaikille niille, jotka Wapahtajan Sowinto kuosleman kautta pääsevät Perkelleen wallan alda. mutta niitä hän ei viha, jotka uskollisesti palwelivat häntä. mitäs on mailman Päämies voittanut, koska hän yllitti kaikki mailman koirat Wapahtajan pääle? Ei mittään muuta, kuin tusta ja väiiva itsellensä, ja kaikki nämät koirat, jotka ovat kiskoneet ja raatanneet Wapahtajan ruumista ovat nyt Helvetisä, mutta

mitteen willikoirain Penikat ovat vielä Elämää, ja niilä on suuri halu, purra ja syödä Jesuksen Lampaita; Erinomattain ovat ne isot hurat joita musta Rautio on ruokkinut ja ylöskašwattannut, ne ovat hukan kaltaiset, jos ne saavat hajun Lampaita, tulevat he pian kiskoamaan ja raatamaan Lammasteen ruumiista. itse Lammasteen Paimen on sanonut: Alkää sitä peljätkö, joka ruumiin tappaa, Eikä woi sijelua tappaa.

Mailman koirat ja Saatanau huritat ovat ennen syönneet ja raatanneet Jesuksen ruumiista. ne ovat myös vihassa raatanneet Jesuksen lampaita ja nämät Jesuksen lampat, ej ole säästäänneet oma hengeänsä Kuolemaan asti.

He ovat suurela ilola ja riemula seuranneet sitä suurta riisin kandajata kuolemaan. He ovat andanneet verensä vuota Jesuksen nimen tähden: ja tämän uskon ja rakkauden tähden ovat he joaneet Elämän Krunkiin. me rufoilemme siis sitä suurta riisin kandajata, sitä Ristiinnaulitua ja Drjantappuroilla kruumattua Kuningasta, joka tänä Päivänä on andonut verensä vuota niiden vihelsäisteen ja Kadottetuun Lammasteen edestä, ettei hanapituiset muutaman pisanan hänen armoa vuotavaisista riisnoistensa, murheellisten sydämiin, ettei he sen kautta virwoitettu tulisi, ja eysvistit heidän kalliumaan uskosansa, ettei he ilman pelsämäitä tunnustaisit mailman edesa Jesuksen Christusen vuonaa ja Kuniata, ettei he seisovistie mihelliseksi sunnun resa sodasa, ja kilvoitusesta, ja andaisi verensä vuota Jesuksen nimen tähden. me toivome ja rufoilemme sitä suuria riisin kandajata, ettei hän andais heilomiehille vuonaa ja kärvälyyttä, kandamaan hänen Ristiänso kuolemaan aiti, jos mailman koirat, ja Saatanan iset hurtot rypeavat kiskoamaan ja raatamaan Jesuksen Lampaita. Etta se meripriisitoitu ja Drjantappuroilla Krunkattu Kuningas, wahnistaisi heitoja, ruoki isovaisia, sitä haavoitetulta, ja virwoita wapisewaisia karitsitoita, koikka he huutarvat häädäsa hänen tykonsä. Kuule Ratas Wapahtaja kaittein murheellisen ja hättäimynneitten rukous, sinun verisen piinas ja kuolemas tähden. Amen!

Lämä Saarna on Pränttäy Anders Jonsson Ungan kostanuksela.

Piitemäsi 1851.
Pränttäy W. R. Nyggrenin Tygöna

Klavun Annastinan Ilmoitus. 24 p, Syyskuusa 1848,

Klavun Anna Stina on yksi köyhän Rybygarin Tytär Karesuannon Seurakunnasta; hän on nähty seurawaisen Ilmoituksen.

Minä näin, että Engeli wei minun Helvetin partale, ja minä hämmästyin: mutta Engeli wahnisti minua, ja sanoi; Ei sinun tarvitse hämmästyä sillä ei sinun ole osa sinä väivästä, jota sinä näet. Ja Minä näin, että siellä vierisit tuliset aallot, niin kuin merejä: Ja Ihmiset olit niitten aalstoin välistä, ja ne olit juuri hüilen karwaiset muuttamat nousit ylös, ja taas painuit pohjaan; ja ne kiroisit, ja huusit niin hirmuisesti, ettei saata sanoa minun kuolewainen kieleni. Ja minä tunsin muutambia, jotka vasta ovat kuolleet. Ja Minä näin myös Eläviä Ihmisiä kadotuksen syrjälä, ja kiettaat henget kiskoit niitä Ihmisiä Rauta-koukuilla ja Hohtimilla ja Arinvoilla. Ja Minun kuljetti Engeli kadotuksen tietä takaisin, ja minua tuli muutambia vastaan, ja muuttamat olit pyörtäneet takaisin, ja minä tulin kahden tien haaraan: Ja sinä oli yksi Mies, joka huusi takaisin niitä, jotka menit kadotuksen retkeä. Ja hän huusi niin waikiasti, ja välistä hän langeis Maahan, ja itki niin waikiasti, Ja Engeli kuljetti Minua Elämän tietä. ja siellä oli kansa Muutambia matka-miehiä; mutta ne kuijuttiin hittaasti. ja minä tulin yhden kiihtävän portin taka, ja sinä oli yksi wähäinen joukko, wäkeä seisomasta. Ja Engeli sanoi heille Mitä Te tällä seisottaa? Ja he vastaisit: Emme tohdi vuowata Edes käsin. Ja he pakenevat tie-puoleen. Ja Engeli wei minua sitä portista läpi. ja minula jäät waateet siihen

ja minä sain viedet waakset Ja ne olit kauniit ja ki-
iltävät: ja Engeli kuhjetti minua sita tieto; ja
minä tulin yhteen paikkaan, josta nousi trappu
ylös, ja mitteen trappuin alla oli Ihmisiä, jotka
olit niin väsynneet. Ja Engeli sanoi: Mingätäh-
den Te oletta tähän pysäindynneet, he vastaisivat,
että me olema väsynneet. Ja minä tunsin muu-
tambia niistä. Ja Engeli wei minua sita ylös:
sitte tulin Minä Taiwaseen: ja ne tulit minua
Terwehdelemään, jotka ovat näihin aikoin kuol-
let; Ja siellä oli myös niitä Ihmisiä, jotka
vielä elävät, ja muutamat olit kirkamat, kuin
toiset; ja minä kysin miksi toiset ovat kirkam-
mat? Ja minulle vastattiin että toiset ovat pa-
remun näkörydesa, kuin toiset. Ja ne Jotka tun-
dewat paremin itsensä, net olit paljon kirkamat.
Ja niillä oli niin kuin Aurinkon Kuva rinnas-
sa. Ja ne seisaisit. Ja annettiin minule myös
kirja; mutta minä en saattanut seisata. Ja mi-
nä ministin että en minä ole kuollut. Ja minä
tunsin Muutambia niistä; ja sen paikan nimi sa-
nottiin olewan: Armon waltakunta, jossa Juma-
lan lapset Elävät ennen kuolemata.

Ja Engeli wei minua toiseen paikkaan Ja se
oli paljon kirkkaampi ja kunniallisempi: ja minul-
le vaihetettiin taas waaret; ja net olit niin kunn-
ialliset, Että en saata minä alka muistelemaan. Ja
minule pantiin Krunu päähän, Ja annet-
tiin Sormukset käteen ja ne sanottiin olewan ne
waatteet jotka minun pittää saamaan ijankaikki-
seksi. Ja minä ajattelin, että jos minä saisim nä-
mät waatteet wiedä mailmaan, Sentähden, että
Suruttomat uskoisit, että Christillisyyss. Ei ole
tyhjä vanha jutu: mutta minulle sanottiin, että
et saa, Ennen kuin sinä tulit ijankaikkeksi tän-
ne asumaan.

Ja Minulle sanottiin että sinun pittää mene-
mään mailmaan huuttamaan Suruttomille para-
nusta ja minulle tuli paha mielei, että minun pi-
itä menemään mailmaan, mutta Wapahtaja otti
minua kadestä, ja sanoi minulle, ettei ole pitkä
aika: pian mina tulen: Ja minulle tuli taas haus-
ka, että se niin wöha aika on. Ja minä näin
että siellä oli mitteen Ihmisten Istuimia jotka
viela Elävät, ja ne olit kolmen laiset Istuimet.
yhdele Ihmiselle Ensimmäinen Istuin annetaan
Silloin Koska Ihminen tulle Pyhänen Hengen
Armoon Ja toinen annetaan silloin, kostaa Ih-
minen tulle Jumalan Pojan Armoon, Ja kol-
mas annetaan vasta ijankaikkisuudessa.

Ja minulle sanottiin, että Koska Ihminen syn-
dy, on hänen Istuimensa kirkas: mutta Koska
Ihminen teke syndiä niin rupea istuin Mustu-
maan ja jos hän käändy; niin walkenne istuin
ja tulle wiimein aurinkon Kuva Istuimen pää-
le mutta kostaa Ihminen kuole Suruttomudesta;
niin viiskattaan Istuin kummoon.

Ja minulda otettiin ne waatteet pois, ja an-
nettiin Kyntilä käteen; ja minullessanottiin, et-
tä Jumalan Lapset tätyywät kulkea Kyntilän
kansia taman mailman Korven läpitse. Ja mi-
nun piti lähteä taas mailmaan. — Minä En
muistanut Askien Sanoa; Minä näin Golgathan
Maen tuolla Elämän tien alkupäällä: ja sinä oli
Wapahtaja Ristin päällä. Ja siellä oli Ihmisiä
Ristin alla, Ja weri juoksi Wapahtajasta mit-
teen pääälle; ja minä näin, että siellä taenpäna
seiso kaksi wähäistä joukkoa Ihmisiä, jotka olivat
matkoja Ristin tygö; mutta sinä oli yksi jänkkä-
kuru wälissä: ja net ei tohtinneet lähteä porrki;
ja sen jänkän nimi sanottiin olewan Oma wan-
hurstaus. ja net menit seisomaan sammaan paik-
kaan.

Sitte nain minä wikkoo jälkeen toisen kerran, etä Engeli wei minua Taiwaiseen Ja minule näytettiin sinne mensesä Wapahtaja, ja hän kanoi Ristiä Golgathan mäelle. Ja hänen perässänsä kävi yksi Mies, jolla olit walkiat waatteet. Ja minä kävin kansa perässä, ja tuli muita kansa. Ja Wapahtaja ei woinut jaksa kanda sitä Ristiä. Mutta hän tuli viimein Golgathan mäelle. Ja se Mies sanoi niille, jotka perässä tulivat: Tuksaat peittämään rätä Ristiä, ennen kuin suruttomat Ihmiset tulevat Ristinnaulitsemaan Wapahtajaa. mutta ne tulit niin hittaasti.

Ja Engeli lähti minua kuljettamaan; ja minä näin yhden korkian waaran, wasemallia puolela Elämän tietä: ja kiikuit Ihmiset, sen vuoren pääälle. muutamat olit niin korkialla. Ja Engeli kuljetti minua yhden Laakson läpi. Ja se oli niin viherjainen ja kaunis, Että minun täyty Ihmestellä. Ja siinä oli Ihmisiä. Ja Engeli sanoi etä sen paikan nimi oli: Nööryhyden Laakso.

Sitten wei Engeli minua Taiwaiseen ja sielä minä näin monda. Siellä Wapahtaja jakoi Ehtolista. Ja net walitut olit pöydän ympäri. Ja minule annettiin maista sitä, ja net kiikit Wapahtajaa. Ja kääkit minun kausa kiiktä; mutta minä en saattanut. Ja minä muistin, etä En minä ole kuollut. Ja minä näin Elämän puun, ja se oli niin pitkä; ja siinä olin traput, jota myödän Engelit ja ulos walitut Sielut kutsit ylös ja alas, ja soit hedelmittä sitä puusta: Ja sielä oli sanomatoin ilo, walitut sielä huusit kiirostosta ja tunnia, ja sanoit etta se waiwa. Ei ole mitään, jota me olema mailmasta kärsineet tämän ilon ja autuden suhteen, jota me nyt saame nautita. Ja he sanoit Jos mailma tietäis mikä se on, etä olla Jumalan Lapsi, wižimästi he jättäisit katowaisen mailman.

Ja hälä osi Eläviä Ihmisiä, joita minä tunsin: Ja minä tunsin myös meidän Opettajamme, ja hän oli kaikkein kirkkain niiltä, jotka minä tunnen, jotka wielä Elävät. Tästä muistin minä niitä wapahtaja sanoi Opetus Lapille: Ette ole mailmasta Sentähden mailma wiha teitä; ja wielä setso nän: Meidän menome on Taiwasa. Ja minä näin, etä meidän Opettajamme on yksi walittu ase Jumalan kädessä. Ja hän weti Ihmisiä kadoitukseen tielä, takaissin ja myös minutambi hänen Opetus Lapissaansa talutit kädessä, niitteen perässä oli yksi wähä jokko wäkeä, joita he kutsutti. Ei sen wuoksi, etä niillä itsestäänsä suhen voima oli: Mutta Jumalan voimala ja minä muistan, etä ne kyllä tekewät työtä minutteen Sieluun pääälle, Erinomattain meidän Opettajamme ja joku harva Sielu wielä hänen Sanankunljoistans. Ja nyt täyty minun lakkata muistelimesta. Ja teille minä sonon rakkaat Christiaveljet (ja Sisaret), etä Älkäät ajatteleko, etä minä olen parempi muita, sen wuoksi, etä minä olen saanut näitä nähdä. Ei waan minä olen kaikkein huonoin hänen Lasteensa seassa, ja Ei minule ole näitä näytetty ainavastans itsenin tähden: mutta minä saan todista kaikille murheliisille matkanichille, ettej ole se autuus turha joka heitä odotta, jos he waan pyrkivät kaikesta ahkerundella, ja minä saan myös sanoa teille, joita Wapahtaja on lähättänyt huutamaan ihmisia parannukseen, eträ huutokaat rohkiasti! Älkäät häämästykö, vaikka mailman Orsat nostaisit semmoisen metelin, etta Helwetti wapise. Älkäät häämästykö, vaikka he totuden tähden suuttuisit; min etä Helwetin Herran haamu heidän kasvoistansa loistais. Ja vaikka het wielä uhkaisit sangeudella ja sakolla, kostä

teille: Antakaat heidan suuttua. Ei teidän pidä suuttumaan. Pankaat viimeiseksi hengene toduden puolesta. Teidän vallane on olewa suuri Taiwaasa. Kyllä viisimästi mailman Lapset suuttuvat, koska net ei saa rauhasa meunä Helvettiin: mutta Ei ole kuitengaan Prophetat Eikä Apostolit lakanneet Soimamasta ja mannamasta suurtonnia parannukseen waikka he ovat totuden tähden ihsunneet Faageudesa ja kärstineet haawoja Monda on huutanut wielä parannusta waikka on totudeu tahden leikattu kädet kädet ja jalat. Ja heidän huksensa rewitti pois päästä.

Jä myt kuka tiesi pideteään suurena ristinä, jos joku saapi yhden korwarpuiston Christilishden tähden waikka viisimästi mailman Lapset suuttuvat wielä mytkin nün kuin Silloin, jos waan Christityt räkisit totuden sanoa, ja mingä heidän Elämänsä wiepi.

Mutta Christityt Ei saata olla ääneti koska he näkewät Surutonia waelawan Helvetin laivalla tiellä.

Waikka knollut usko kyllä sanno näin: eträ patakääti waari iressäniue, ja älkä minusta. Sillä Ei kuolleesa nukosa olekaan rakkautta, niinkuin Claw-wässä nukosa. mitta minä sanon teille Te mailman orjat, Te Christityhin pilkajat, Te Perkeleen Sota Sankarit, joille Helvetin musta rauatio on miekan Takonut walheen ja vihan ai-neista, että jos eträ tee parannusta, nün Helvetin huluksellia saatte lämmittää. Silla siella pala monda, jotka enämän muretta ovat pitäneet Sielustansa, Sielä pallaa monda Siwiäitä miestä hiilenkarvaisena. Sielä ovat Herrat, ja kyllä rietaas on Andawa kunnian sen edestä, eträ he täällä ovat mailman kuniata rakastanneet. waikka vapähaja on sanonut. woj teitä, koska

Kaikki ihmiset kuitävät. Kyllä mailman ihmiset tytyvat sühnen, että he saatavat täällä kunniaa ja kuitosta. Enkoon toisesta mailmasta waikka mitä. Teille minä sanon, Te onnettomat Eryneet själut, etta tehkääti parannus, muutoin oletta Te ihanhoikiseksi Onnettomat.

O! Rakas wanhiin rewi wielä joku Sielu pois Riettaan kynistä, ennen kuin armon Ovi suljettaan. Lähetää wielä joku Sielu huutamaan paraunista ennen kuin kaikki parannukseen ajka Siivutti menne. Säästa wielä joku hetki sitä patumutta mailmaa, etta joku Sielu wielä nousis syynnin unesta. Kuule wielä niiden Rukous, jotka huutawat Armoa riitteen paatuneitteen edestä sinun tygös jos se on mahdollinen, mutta mutta jos Ei ole mahdollinen nün anna sinun Lapilles woimaa kanda mailman viha ja mailman pilka: Anna sinun nimes tunnustajille rohkeutta tunnustamaan mailman edesä, Sinun suurta woimaas, jolla sinä olet repintt heitä Helvetin sywydestä, ja ottanut Lapsekset. auta kaikkia Epäileväisiä ylös Epäilyksestä nostaa kaikki Alas painetut: Anna yksinäisille matkamiehille waaloa, että he näkisit Taiwan tähitiä. anna kolkutawaiolle kärsväisyyttä, kolkutta sühnen asti, etta sinun sydämes halkee Laupiudesta, eträ he ottaisit Esimerkiä Jaakobista joka paineskeli koko yön sen tuntematoman konia; ja koska Anna rusko koitti: Silloin huusi häntä, eträ en päästä sinua, jolleet Siuna minua.

Tähän asti on Anna Stina Klawun Tytär puhunut; ja minä en muista ennää, kuka se oli niistä heräneistä Karesuannosta jotka hänen suufsanansa ylös kirjoitit: mutta olen waakutettu eträ se on kirjoitettu nün kuin häntä on nähty ja puhunut. Minä en löydä tästä Ilmoituksesta

Mittäen, joka olis Raamattua vastaan Sotiwainen. Seitähden olen minä antanu tämän Ilmoitukseen ylös präntistä, eträ se tulis muiille heräneille sieluille, ylos rakennukseksi heidan kaliumasa uksansa, ja kuka tieši muutamille suruttomille ylös herätykseksi, vaikka ei suruttomat tosin ei usko Ilmoituksia, koska net ei usko Moesta ja Prophetaa.

Tämä Ilmoitus on Pränttähy Viikka Heikin eli Pedr Henrikson Kuhmisen kostannuksella; Sofia Pietarin Tyttären niwan Ilmoitus oli Pränttähy esinä Allekirjoitetun kostannuksela, mutta toisen Ferran Sofian Ilmoitus, ja Saorna Lossena Sunnuntaina Pääsiäisen jälkeen, pränttähy Johan Nilsson Wittangin kostannuksella mutta Jonas Holanin Pojan Ilmoitus on Pränttähy Elias Johans son Sopponen, eli ylitalon kostannuksela. Minun täyty vielä muistutta kaikcia niitä, jotka ovat Charattoja lainaksi ottaneet, että net toisit takaisin niitä, eträ yhna saisin niistä ulos valita seurmoisia jotka tu'ewat Pränttähyksi.

Koska Kirjan Pränttäjä Piitemisiä Ei ymmärä Suomea jonga tähden vräntti virheitä on paljon Jonas Holanin Pojan Ilmoitkesea. olen minä nyt pannut yhden Pojan Lorents Wilhelm Laestadius, katsomaan Peerhän, präntti viikoja Si seitähden tulevat namät pienet kirjaset maksamaan enämän kuin ne entiset, Piitemisiä Pränttähyt.

Köngäisessä Teuko kuusa 1851.

L. E. Laestadius.

—♦—
Piitemisiä 1851.

Pränttähy W. N. Nyggrenin Tygönä.